

DE ZOMERLIEFDE

Isabelle
Broom

De zomerliefde

Ticket naar de liefde

Vertaald door Irene Paridaans en Anna Smolders

 oceaan

De zomerliefde maakt deel uit van de serie Ticket naar de liefde

Oorspronkelijke titel *The Summer Trip*. Uitgeverij Hodder & Stoughton,
an Hachette UK company

© 2022 Isabelle Broom

© 2023 Nederlandse vertaling Irene Paridaans en Anna Smolders /

Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Beeldbewerking Plusworks

Omslagbeelden © Shutterstock

NUR 302

ISBN 978 90 468 3134 2

ISBN 978 90 468 3135 9 (eBook)

ISBN 978 90 468 3136 6 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Voor Cathy Bramley, van wie ik altijd zal houden, kumquat may.

1

Het telefoontje dat alles veranderde, kwam op een maandag.

Ik vraag me af of ik had opgenomen als ik had geweten wat me te wachten stond. Als ik in plaats van de bekende ringtone had gehoord: ‘Ava Fox, je leven staat op het punt om ingrijpend te veranderen.’ Waarschijnlijk niet.

In werkelijkheid maakte de telefoon hetzelfde brommende geluid als altijd en aangezien mijn moeder, afgezien van de incidentele telefonische verkoper, de enige was die mij ooit op de vaste lijn belde, concludeerde ik met tegenzin dat ik maar beter op kon nemen, en ik deed dat met een vastberaden en opgewekt ‘Hallo’.

‘Ava, ben jij dat?’

Waarom doen moeders dat toch? Ik slikte een snibbig antwoord in en koos voor een braaf ‘Ja’.

‘Ik weet tegenwoordig nooit of jij het bent of Rosie.’ Ze zette haar opmerking kracht bij met een vermoeide zucht, alsof het feit dat de stem van mijn dochter erg op die van mij lijkt een onoverkomelijk ongemak was.

‘Als Rosie deze telefoon opnam zou dat betekenen dat ze haar mobiel voor meer dan drie seconden heeft neergelegd. Wat tegenwoordig helaas uitgesloten is.’

Mijn moeder klakte met haar tong, vol genegenheid of afkeuring, het verschil heb ik nooit kunnen onderscheiden, en kwam ter zake.

‘Ik sprak Mattie vandaag.’

‘En?’ Ik wachtte even maar ze ging niet verder. ‘Hoe is het met haar?’

Mattie is mijn zus Matilda. Lief, betrouwbaar, perfect op het irritante af. Ik probeer altijd zo min mogelijk aan haar geweldige leven te denken.

‘Ze is het spuugzat,’ was het antwoord van mijn moeder.

Dat was verrassend. Mattie was aardig, geduldig en voorspelbaar en deed niet aan ‘spuugzat’.

‘Wat is ze dan spuugzat?’ Ik kromp ineen van mijn verbitterde toon maar ik ging evengoed door. ‘Is de Griekse zon te warm? De zee te blauw?’

Mijn moeder schraapte haar keel.

‘Sarcasme is de laagste vorm van humor, zoals je waarschijnlijk wel weet.’

Ik deed enorm mijn best om hier niet tegenin te gaan. ‘Altijd als ik Mattie spreek lijkt ze erg gelukkig met haar leventje,’ zei ik. ‘Dat is nou echt een blij ei.’

‘Wat dat betreft is Mattie precies jullie vader,’ zei mijn moeder instemmend. ‘Vriendelijk tot op het bot. In tegenstelling tot jou en mij.’

Ik pakte de hoorn iets steviger beet en keek net op tijd langs de trap omhoog om de lange hardloopbenen te zien van mijn dochter die naar beneden kwam, een hand aan de leuning en de andere om haar telefoon. Toen ze mijn gezichtsuitdrukking zag, mimeerde ze ‘Oma?’ Ik knikte en forceerde een glimlach waarop zij zich haastig terugtrok. Niet dat Rosie mijn moeder niet aardig vindt, het is meer dat ze zich verwondert over mijn nogal vreemde relatie met haar. Soms zegt ze dingen als ‘Mijn god, ik kan me niet voorstellen dat ik een moeder zou hebben met wie ik niet goed kon praten over allerlei dingen’ en dan voel ik mijn borst zwellen door een mengsel van trots en zelfmedelijden.

‘Hoe dan ook,’ vervolgde mijn moeder, ‘ik denk dat Mattie er echt even uit moet. Ze werkt te hard, heeft ze altijd gedaan. Daarom heb ik voorgesteld dat zij en Niko komende zomer bij jou komen logeren.’

‘In mijn huis?’

‘Nee Ava, in je schuur. Natuurlijk in je huis.’

‘Wie is hier nou sarcastisch?’ mompelde ik.

‘We hebben helemaal geen ruimte. Rosie zal haar kamer nooit willen delen, en al zou ze dat wel doen, ik zou niet graag wekenlang met haar op een kamer slapen. We zouden elkaar te veel op de lip zitten, dat wordt een ramp. Waarom kunnen ze niet bij jullie logeren?’

‘Nou, je vader en ik lenen ons huis uit aan een vriend van een vriend tijdens ons verblijf in Thailand, had ik je dat nog niet verteld?’

Ik sta op het punt om ongelovig het woord ‘Thailand’ te herhalen, maar dan dringt het tot me door wat dat betekent.

‘Gaan jullie Ophelia opzoeken?’

Mijn jongste zus verliet Engeland ruim een jaar geleden voor een baan in Australië, maar ze kwam niet verder dan de tussenstop in Thailand, omdat ze besloot dat ze haar tijd nuttiger kon besteden als influencer. Typisch Ophelia. Ik had sindsdien niets meer van haar vernomen, niet

direct in elk geval, maar ik kon haar wel en wee volgen via haar ontelbare posts op Instagram, altijd met een foto van een strand, een bikini, een of ander groen sapje en allerlei gewauwel over ‘leven in het moment.’ Ophelia had altijd al haar eigen regels gemaakt, trok zich weinig aan van hoe het hoorde en sloeg elk pad dat haar plezier zou kunnen opleveren onmiddellijk in. ‘Ze heeft gelijk,’ zei ik altijd, zonder het te menen.

‘Je weet hoe ik haar mis,’ zei mijn moeder.

‘Dat verbaast me niets, ze is tenslotte je favoriete dochter.’

‘Hm, ja.’ Mijn moeder gaf geen krimp. ‘Dat komt omdat ze het meest op mij lijkt, denk ik. Ze is een vrije geest.’

Dat ik eigenhandig de pin uit deze granaat der waarheid had getrokken, verzachtte de pijn die het veroorzaakte niet echt. Boven werd een kraan opengedraaid. Rosie liet het bad vollopen. Ze nam bijna elke avond een bad, en zette dan haar tablet op het toilet om een van haar geliefde geschiedenisdocumentaires te kijken.

Het was oneerlijk van mijn moeder om erop aan te dringen dat Mattie en haar man de hele zomer bij ons in huis zouden zitten. Het zou de routine van mijn dochter verstoren, ze zou minder tijd thuis doorbrengen en het zou haar in de armen drijven van een van die sneue types die van tijd tot tijd in onze straat rondhingen om met haar naar school te kunnen lopen.

Dat was natuurlijk niet de enige reden dat ik hen hier niet wilde hebben.

‘Voor je weer nee zegt,’ zei mijn moeder meteen, ‘wil ik je graag het andere deel van mijn plan vertellen.’

Ik zuchtte. ‘En dat is?’

‘Het geniale van dit plan is dat jij je geen zorgen hoeft te maken over ruimtetekort, omdat jij en Rosie in hun huis kunnen bivakkeren terwijl zij hier zijn.’

Ik was met stomheid geslagen.

‘Ava?’

‘Ik ben er nog.’

‘Wat vind je ervan? Zou het niet heerlijk zijn om weer eens naar Corfu te gaan? Een vakantie in Griekenland zou echt een traktatie zijn voor Rosie. Je vertelt me altijd hoe hard ze werkt voor haar schoolexamens, en dan nog al dat vrijwilligerswerk. Dit zou een cadeautje zijn.’

Ik sloot mijn ogen en dacht na.

‘Mattie vindt het een geweldig idee,’ ging ze verder. ‘Vorige zomer hebben ze een zwembad in de tuin aangelegd en je kunt vanaf hun patio de hele Kalami Bay zien.’

Ze hoefde me er niet aan te herinneren hoe fantastisch het Griekse eilandleven van mijn zus was. Waarom zou Mattie dat willen inruilen voor een miezerig tweekamer appartement met balkon in Brighton, waar het ongetwijfeld de hele zomer regenachtig en somber zou zijn? Ik kon me er niets bij voorstellen, maar ik wist ook dat weigeren mee te werken me niet geliefd zou maken. Bovendien zou mijn moeder haar plannen zeker ook aan Rosie voorleggen, en die zou het geweldig vinden om vakantie te vieren in het buitenland. Het schooljaar was bijna ten einde en ik kon mijn eigen werk niet als smoes gebruiken, want ik had deze zomer sowieso vrij genomen. Daar kwam nog bij dat ik Corfu inderdaad miste. Elke dag.

Maar dan nog...

‘En je weet honderd procent zeker dat Mattie deze ruil ziet zitten?’ vroeg ik nog. ‘Ze is echt bereid om haar huis aan Rosie en mij af te staan?’

Mijn moeder kuchte. ‘Ja, dat zei ik toch?’

Haar verontwaardiging snoerde me opnieuw de mond; ik kauwde op een antwoord, maar slikte het in en ademde een paar keer diep in en uit.

‘Zal ik je zus dan maar zeggen dat het geregeld is?’

Even liet ik me verleiden om Corfu voor me te zien, de vele tinten blauw van de zee, de warmte van de zon, het constante gezoem van insecten, de zoute smaak van feta en de scherpe geur van citroenen. Dat alles lag op mij te wachten. Ik hoefde alleen maar ja te zeggen.

En toch.

‘Zeg maar dat ik erover na zal denken,’ zei ik vastberaden.

2

Ik liet het helemaal van Rosie afhangen. Als zij de zomer na haar examens liever op Corfu doorbracht dan thuis met haar vrienden, zou ik het serieus overwegen. Een paar jaar eerder had ik mijn baan als onderwijzeres opgegeven om privédocente te worden. Ik had de luxe van een flexibel rooster en kon overal werken waar goede wifi was. Ik verwachtte dat Rosie er best graag een paar weken tussenuit zou willen, maar mijn moeder had het over bijna twee maanden. Dat was vast een beetje te veel van het goede voor Rosie, nu zij en de vriendengroep die ze al van kinds af aan om zich heen had begin september zouden uitvliegen naar verschillende universiteiten. Dit zou hun laatste zomer samen worden.

Maar ik had het mis.

‘Een hele zomer in Griekenland, serieus? Natuurlijk moeten we gaan, Ik snap niet dat je nog twijfelt. Ze hebben daar een zwembad!’

‘Ga je Ally en de anderen dan niet te veel missen?’ We hadden onze vaste plekken in de keuken ingenomen: ik bij de gootsteen en zij op het aanrecht, haar tenen om de rug van een stoel gekruld.

‘Ally is tegenwoordig zo druk met het aflebben van Tom dat ze me nauwelijks ziet staan. Ze lijken wel een getrouwd stel, echt smerig.’

‘Nogal ja.’ Ik waste intussen de ontbijtboel af. ‘Maar twee maanden is echt heel lang. Ik zou het best begrijpen als je liever hier wilt blijven, en Mattie ook, dat weet ik zeker.’

Ik zag haar gezicht niet maar wist dat ze met haar ogen rolde.

‘Jullie wel ja, maar oma niet. Die duldt geen tegenspraak. Weet je nog die keer dat ze jou aan je hoofd bleef zeuren dat je die afgrijselijke Schotse jurk aan moest op opa’s zeventigste verjaardag? Ze gaf zelfs niet toe toen jij jezelf in de spiegel zag en in tranen uitbarstte.’ Ik grinnikte bij de herinnering.

‘Hoe dan ook.’ Rosie reikte langs me heen en pakte een banaan van de fruitschaal op de vensterbank. ‘Ik wil gaan. Jij ging naar Corfu in de zomer dat je achttien werd, dus ik mag dat ook.’

‘Er is nog iets.’ Ik aarzelde, draaide me naar haar om en voelde zoals

gewoonlijk een golf van genegenheid opwellen. Mijn meisje. Haar blonde krullen stonden nog alle kanten uit, haar Harry Potter pyjama was versleten op de knieën. Ik hield van de tegenstelling tussen de ontluisende jonge vrouw die haar nagels lakte, zich opmaakte en bij het avondeten om een glas wijn vroeg, en het kind dat niet in de valstrik van de volwassenheid wilde trappen. Ik wilde dat meisje beschermen. Ik wilde haar voor geen goud kwijtraken, haar sluimerende onschuld niet laten weggapen voor ze daar klaar voor was.

Rosie nam een grote hap van haar banaan. ‘Wat dan?’

‘Alleen apen praten met volle mond.’

Ze slikte braaf haar hap banaan door. ‘Wat dan?’

‘Je verjaardag. Je wordt achttien en dat kunnen we niet zomaar voorbij laten gaan. Ik dacht dat je een feestje op de pier wilde?’

‘Een zwembadfeestje op Corfu is altijd beter dan een pierfeestje in Brighton.’

‘Ook als je saaie oude moeder op de gastenlijst staat?’

‘Kom op mam, zevenendertig is niet oud, en misschien heb ik tegen die tijd wel vrienden gemaakt onder de locals.’ Rosies gezicht klaarde op. ‘En misschien vind jij wel een vakantieliefde, net als de vrouw in die film.’

‘Ik hoop niet dat je het over Shirley Valentine hebt.’

‘Ja, die bedoel ik!’

‘Wie ben jij en wat heb je met mijn dochter gedaan?’

‘Serieus, mam.’ Ze porde me zachtjes met haar grote teen. ‘Het is hoog tijd voor een vriendje.’

‘Vind je?’

‘Echt wel. Zolang jullie natuurlijk niet de hele dag lopen te bekken zoals Alice en Tom.’

‘Bekken? Wat een verrukkelijke uitdrukking.’

‘Papa zal het niet erg vinden, hij heeft Laura.’

Paul, mijn ex, was heel klassiek verliefd geworden op de therapeute die hij in de arm had genomen na onze breuk.

‘Waarom zou ik mijn vakantie met iemand anders willen doorbrengen dan met mijn prachtige, getalenteerde en eigenwijze dochter?’ Ik spatte wat schuim over haar voet. Rosie sprong van het aanrecht, gooide haar bananenschil in de groenbak en sloeg haar armen om me heen.

‘Nee echt mam, ik weet dat jij je waarschijnlijk zorgen maakt dat ik in

paniek zal raken als jij verder gaat met je leven, maar dat is niet zo. Ik vind het helemaal oké.’

Ik voelde een brok in mijn keel. ‘Dat weet ik lieverd, dankjewel.’

Rosie drukte me nog iets steviger tegen zich aan, maar ik was te gespannen en keek op de klok.

‘Denk aan je tijd, je moet een beetje opschieten. Wat heb je vandaag?’

Rosie kreunde en slofte naar de deur. ‘Geschiedenis, vooral de Tudors, dus veel incest en afgehakte hoofden.’

‘Dat gaat helemaal goedkomen,’ zei ik bemoedigend. Want het was zo, haar geheugen voor data, gebeurtenissen en namen was verbijsterend, en geschiedenis was haar favoriete vak, haar passie zelfs. Drie uur over een onderwerp schrijven was voor haar eerder een leuke manier om de ochtend door te brengen dan een zware klus. Een paar maanden eerder vertelde ze na een weekend bij haar vader dat Laura en hij haar honderdvijftig pond hadden beloofd voor elke negen die ze zou halen, en nog eens vijftig pond extra als haar dit bij alle vier de vakken zou lukken.

‘De makkelijkste zeshonderdvijftig pond die ik ooit zal verdienen,’ had ze blij gezegd. ‘Ik krijg bijna medelijden met hem.’

Ik staaarde in het vuile afwaswater naar de sliertjes roerei die waren losgeweekt van de koekenpan en nu aan de oppervlakte dreven en verloor mezelf even in de mist van hoe het had kunnen zijn, hoe mijn leven eruit had kunnen zien als ik andere keuzes had gemaakt. Geërgerd verdrong ik het beeld. Waarom zitten mensen toch zo in elkaar? Waarom kwellen we onszelf steeds met het onmogelijke?

Natuurlijk had het vooruitzicht om weer naar Corfu te gaan dit getriggerd. Ik kon onmogelijk aan die plek denken zonder de herinnering aan wat er jaren geleden was gebeurd, aan de spijt die sindsdien altijd aan me knaagde. Misschien zou terugkeer naar het eiland wel louterend werken, misschien zou ik inzien dat wat ik voor perfectie had aangezien, eigenlijk niet veel had voorgesteld.

De bel ging, en ik glimlachte toen ik Rosie de trap af hoorde stormen.

‘Ik ga, duim voor me!’ riep ze vanuit de hal.

‘Succes!’

‘O, en mam?’

‘Ja?’

‘Corfu, we gaan toch, hè?’

En dus gingen we.

3

Ik heb altijd gedacht dat mensen die beweren dat vliegvelden ‘hartstikke leuk’ zijn, waarschijnlijk afstammen van volkeren die eeuwen geleden slaven voor de leeuwen gooiden. Ik vind niets vreselijker dan peperdure taxi’s, eindeloze wachtrijen, koffers die over je tenen rijden en het gênante betasten van mijn lijf door humorloze veiligheidsmedewerkers. Zie ik er echt uit als een crimineel? denk ik dan altijd.

Uiteraard was onze vlucht ook nog eens vertraagd. Uiteraard.

‘Vier uur?’ Rosies afgrijzen zei genoeg.

‘Zeg maar wat je wilt eten, dan haal ik wat voor je. Daarna kunnen we de merktassen gaan bekijken en ons vergapen aan de prijskaartjes.’

Ze maakte het me niet moeilijk en koos *Pret A Manger* voor de lunch. Ik nipte aan een bittere zwarte koffie, zij werkte zich door een baguette met kaas en sla.

‘Heb jij geen trek?’

‘Ik heb goed ontbeten’ loog ik. In werkelijkheid had ik zo veel knopen in mijn maag dat ik niet aan eten moest denken, maar dat was te veel om uit te leggen. Ik wachtte tot mijn hersens hadden geaccepteerd dat we inderdaad op het punt stonden in een vliegtuig te stappen van het druilerige Engeland naar het adembenemende Griekenland. Dat ik weer in dat heldere water zou zwemmen, elke dag wakker zou worden van zonnestralen, en alle plekken weer zou bezoeken waarover ik al die jaren had gedroomd.

Het voelde nog steeds onwerkelijk.

‘Vind je het niet een beetje vreemd dat tante Mattie er zelf niet zal zijn?’ vroeg Rosie tussen twee happen door. ‘Ik heb haar niet meer gezien sinds we drie jaar geleden met kerst bij opa en oma waren. Je zou denken dat ze in ieder geval een paar dagen met ons zou willen doorbrengen voor zij en oom Niko hierheen vliegen.’

‘Hm.’

‘Heb je het haar wel gevraagd?’

‘Ik heb haar zelf helemaal niet gesproken. Oma heeft alles geregeld.’

‘Als ik een zus had, belde ik haar elke dag.’

Het gemis van een broer of zus was een van Rosies vaste thema's wanneer ze een aanval van pubergedrag had.

'Jij hebt er zelfs twee, maar jullie spreken elkaar bijna nooit.'

Ze zei het heel stellig, alsof het feit dat Matilda, Ophelia en ik weinig contact met elkaar hadden aan mijzelf voorbij was gegaan.

'Je hoeft mensen niet elke dag te spreken om te weten dat ze om je geven. Mijn zussen weten heel goed dat ik er voor ze ben. Onze levens zijn gewoon heel verschillend.'

'Tante Lia is het coolest,' zuchtte Rosie. 'Een echte vrije geest, niet zo fake als al die andere Instagrammers. Ik wou dat mijn leven half zo spannend was als dat van haar.'

Ik gaf haar een servetje aan. 'Er zit sla op je kin.'

Rosie liet het onderwerp nog niet los. 'Heb jij nooit willen reizen? De wereld zien?'

'Misschien toen ik jong en wild was.'

'Je bedoelt voor je mij kreeg. Als ik niet geboren was, zou je tijd hebben gehad om allerlei leuke dingen te doen.'

'Misschien.' Ik tikte haar even op haar neus. 'Maar het zou niet half zo leuk zijn geweest als mijn leven met jou. Tante Lia doet misschien supboard yoga op het strand van Phuket, maar ik zag jouw eerste stapjes, hoorde jouw eerste woordjes en ik was erbij toen je voor het eerst je tong uitstak.'

'Waarbij dat laatste uiteraard het belangrijkste was.'

'Zeker.'

We lachten elkaar toe, haar blauwe ogen ontmoetten mijn grijze, en heel even vervaagde mijn bezorgdheid. Alles wat er zou kunnen gebeuren wanneer we op Corfu aankwamen, hoe het ook zou voelen om terug te zijn en welke emoties het eiland ook bij me los zou maken, alles kon ik aan met mijn meisje aan mijn zijde. Mijn trots, mijn zonnetje, mijn alles.

Als ik op die manier aan het leven dacht, aan mijn rol als Rosies moeder, zo vanzelfsprekend en weergaloos, voelde ik me sterk. Ik geloofde dat ik onoverwinnelijk was, dat ik mijn emoties onder controle had. Althans, dat is wat ik mezelf voorhield.

We bekeken de etalages in de vertrekhal, kochten boeken voor op het strand en speelden ontelbare potjes kaart, tot we eindelijk konden boarden. Zodra we in de lucht waren viel Rosie uitgeput in slaap. Haar mond hing een beetje open en haar wimpers vormden een lichte schaduw op haar wangen. Ik zat naast haar, op van de zenuwen, op mijn lippen bij-

tend, een plastic beker met witte wijn onaangeroerd op het opklaptafeltje voor me.

Toen we begonnen te dalen, staarde ik naar het pikzwarte raampje. Ik wist dat onder ons de zee lag, dat het slapende landschap een levendige mix was van goud, groen en blauw, maar ik zag niets. Toen de wielen krijgsend over de landingsbaan scheerden, de standaard mededelingen over de lokale tijd en temperatuur werden omgeroepen en het lampje van de *seatbelts* uitging, wreef Rosie zich in de ogen, onmiddellijk vol energie van opwinding.

‘Eindelijk, we zijn er!’

De zwoele Griekse lucht verwelkomde ons en omarmde me als een oude vriend. Meer was er niet nodig om me te doen breken, en ik veegde de tranen uit mijn ogen voor Rosie ze kon opmerken.

Na de paspoortcontrole en het ophalen van de bagage zaten we al snel achter in een taxi. De Griekse chauffeur kletste honderduit met beleefde belangstelling. Waren we voor het eerst op Corfu? Waar wonen we in Engeland, en hoelang zouden we blijven? De hele zomer? Bravo! Intussen tuurde Rosie uit het raampje en benoemde wat ze kon zien bij het spaarzame lantaarnlicht.

‘Scooters! De zee! Een kat! Boten!’

Haar enthousiasme werkte aanstekelijk, en ik moest toegeven dat het heerlijk was om in Griekenland te zijn, het land weer te zien, te ruiken en te horen. Het was zo’n tijd geleden dat ik voor het laatst op het eiland was, maar toch was alles vertrouwd. Ik voelde me opgewonden en gerustgesteld tegelijk.

Ik wist van foto’s en, oké, ook omdat ik had zitten googelen, dat het huis van Mattie en Niko een ruime villa was halverwege tussen de heuvel achter de hoofdweg van Kalami en de halfronde baai daaronder. Over drie etages verdeeld, met op elke verdieping een balkon met uitzicht op zee, een enorme vooruitgang vergeleken met het volgestouwde terras dat we in Brighton hadden achtergelaten. Rosie was meteen verkocht, en toen we uitstapten en ik de taxichauffeur betaalde, staarde ze in stille eerbied naar de vensters met de gesloten luiken.

‘Oma zei dat de sleutel onder een bloempot ligt.’ Pas toen ik de zaklamp op mijn mobiel aandeed zag ik dat het terras langs de voorgevel van het huis helemaal vol stond met terracotta potten.

‘Probeer die pot vlak naast de deur eens.’

Rosie pakte hem op. ‘Nope, geen sleutel.’

‘Dan zoeken we verder. Ga jij naar rechts, dan ga ik naar links.’

Opeens hoorde ik een geluid dat leek op het schrapen van metaal tegen beton.

‘Wat was dat?’ Rosie stond voorovergebogen en bewoog zich niet.

‘O, niets.’ We wisten allebei dat er wel iets was geweest, en het drong tot me door dat we hier wel erg kwetsbaar stonden, twee vrouwen in het donker. Ik vervloekte mijn moeder. En Mattie omdat ze de sleutel niet op een wat simpelere plek had verstoppt. Misschien konden we beter naar de weg lopen, daar zou ik bereik hebben en wie weet was er ergens een receptie of een bar. Maar voor ik mijn mond kon opendoen, klonk er nog een geluid, nu zo hard dat Rosie over het tuinpad rende en in mijn armen vloog. We klampten ons aan elkaar vast toen de voordeur piepend openging en slaakten een kreet van angst toen er een boze kreet klonk.

Uit het huis kwam een man, slechts gekleed in een boxershirt, in zijn handen een schop waarmee hij dreigend in onze richting zwaaide. Ik voelde eerst woede, toen angst, en ten slotte verstijfde ik toen de waarheid tot me doordrong. Het was Rosie die het eerst bij zinnen kwam.

‘Het is oké, het is oom Niko maar.’ De man liet zijn schop zakken. ‘Hallo,’ zei Rosie opgewekt, ‘Je herkent me zeker niet? Ik ben je nichtje Rosie.’

Compleet in verwarring staarde Niko van Rosie naar mij, en weer terug. ‘Rosie?’

‘Yep!’ Ze liet me los, stapte op hem af en pakte de schop. ‘We komen bij jullie logeren deze zomer, maar dat wist je al, neem ik aan. Mag ik naar binnen? Ik moet heel nodig. Die taxi deed er uren over.’

‘*Nai*,’ mompelde Niko nauwelijks hoorbaar.

‘Super, dank je.’ Ze nam, terecht, aan dat ‘*nai*’ Grieks was voor ‘ja’. Ze glipte langs hem heen het huis binnen en vond een lichtknopje. Niko’s gezicht was donker in de schaduw, maar zijn ogen kon ik nog zien.

Ik kon ze nog voelen.

Toen hij mijn naam stamelde, was het alsof er geen twintig jaar verstreken waren, ik was weer achttien, rende langs het strand, de wachtende armen tegemoet om gekust en gestreeld te worden.

Ik dacht dat ik dat meisje een half leven geleden op Corfu had achtergelaten, maar ik had het mis.

Ze was er nog.

Ik was er nog.

Ik staarde.

Hij staarde.

We zwegen.

De schop, die Rosie tegen de buitenmuur had gezet, gleed met een luide knal op de grond en haalde Niko uit zijn verschrikte trance. Hij opende zijn mond, en sloot hem toen weer.

Ik hoorde blote voeten op tegels.

‘Wat is hier aan de hand? O, mijn god! Ava!’

Mattie verscheen achter haar man in de deuropening, haar donkere krullen stonden alle kanten uit. Van de drie zusjes Fox leek zij het meest op mijn vader, ik herkende zijn bleke ogen en ovale gezicht.

‘Hallo,’ zei ik slapjes.

‘Wat... wat doe jij...? Wat een leuke verrassing!’

Mattie bleef echt altijd beleefd.

Rosie was terug van de wc en begroette haar tante met het enthousiasme dat ik eigenlijk had moeten tonen. Niko zweeg. Het donkere haar dat op zijn hoofd en kaken groeide, zat ook op zijn borst, en toen ik mijn blik wat durfde te laten zakken, zag ik zijn grote handen en zijn gespierde dijen. De jongen van toen was een man geworden.

Mattie kwam me met uitgestrekte armen tegemoet en omhelsde me. In verlegenheid door het onverwachte lichamelijke contact, voelde ik me ineens doodmoe.

‘Je wist niet dat we zouden komen, hè?’ zei Rosie.

‘Nee, ik had geen idee.’

Zonder een spoor van verbazing of ergernis begonnen Mattie en Rosie allebei om de absurde situatie te lachen, alsof ze samen een grap hadden voorbereid waar Niko en ik niets vanaf wisten.

‘Oma zei dat we deze zomer dit huis konden gebruiken en dat jullie in ons huis zouden zijn,’ legde mijn dochter uit.

Mattie keek haar man aan.

‘Niko, weet jij hier iets van? Heb jij dit plannetje met mijn moeder bekokstoofd?’

We stonden nog steeds met z'n allen in de deuropening, en ik kon de verleiding om er vandoor te gaan bijna niet weerstaan. Als Rosie er niet bij was geweest, zou ik zijn gevlucht.

Niko schudde zijn hoofd en keek mij aan. 'Ochi,' en toen verder in het Engels: 'Ik weet hier niets van. Ik heb je moeder in geen maanden gesproken.'

Toen ik zijn diepe stemgeluid hoorde, en zijn herkenbare manier van spreken, werd ik licht in mijn hoofd.

'Waarschijnlijk is dit haar gevoel voor humor,' zei ik. 'Ik stuur Ava naar Corfu en veroorzaak een misverstand, ze is dom genoeg om erin te trappen. Heel grappig als ze opeens onaangekondigd voor de deur staat.'

'Het zou echt een grap zijn geweest als oom Niko ons op ons hoofd had gemept met zijn schop,' zei Rosie, waarop Mattie in lachen uitbarstte.

Niko protesteerde niet.

'Waarschijnlijk is dit allemaal mijn schuld,' zei Mattie. 'De laatste keer dat ik mam sprak zei ik dat ik het zo jammer vond dat ik zo weinig contact met je had, Ava, en hoe fijn ik het zou vinden als Rosie en jij eens hier kwamen in de vakantie. Waarschijnlijk is dit haar manier om te regelen dat we elkaar zien. En je moet het die gewiekste tante nageven, haar plan heeft perfect gewerkt.'

Gewiekst was echt veel te vriendelijk als typering voor mijn moeder. 'Rosie en ik willen jullie niet tot last zijn.'

Ik stond alweer bij mijn koffer en vroeg me af wanneer ik een terugvlucht zou kunnen boeken, zo wanhopig wilde ik weg uit deze afschuwelijke situatie. Wat mij betreft was de vakantie voorbij.

'Tot last? Doe niet zo raar! Het is geweldig dat jullie hier zijn. Natuurlijk blijven jullie, we hebben plek zat, en Rosie kan heerlijk zwemmen in het nieuwe zwembad. Ik hoopte al een tijdje op gasten en nu zijn jullie er! Ik ben blij met deze verrassing. Slim geregeld door oma toch?'

Ik gaapte haar aan.

Slim? Zag ze dan niet wat voor kwelling dit was? Dat ik er helemaal stuk aan ging om hier te zijn, met haar en vooral met hem?

'We kunnen niet blijven, dit is jullie huis en jullie willen ons echt niet de hele tijd om je heen hebben. We nemen wel een hotel.' Liefst op een ander eiland, dacht ik erbij.

'Geen sprake van.' Mattie sloeg haar arm om Rosies schouder en

leidde haar het huis binnen. ‘Nu ik jullie twee eindelijk beet heb, laat ik jullie niet meer ontsnappen. Vergeet het maar.’

Haar besluit stond vast, maar ik wist dat achter haar woorden frustratie schuilging. Zij vond ongetwijfeld dat ik haar sinds ze haar verloving had aangekondigd had ontlopen. Ik was niet bij de bruiloft geweest, ik had gedaan of ik ziek was, en sindsdien alle uitnodigingen afgeslagen. Tot mijn schande had ik vaak mijn dochter als smoes gebruikt. Mattie was verschillende keren naar Engeland gekomen en tijdens die bezoeken had ik veel tijd met haar doorgebracht, maar ze had haar echtgenoot nooit meegenomen. Als ze dat wel had gedaan, zou ik die ontmoetingen ook ontlopen hebben. Het was lastig genoeg om haar te zien, laat staan hem.

Ik keek op en zag dat Niko me aanstaarde. We waren samen, zoals we vroeger zo vaak geweest waren, maar nu was de lucht om ons heen niet gevuld met spanning maar met angst. Ik zag dat hij het ook voelde, dat hij begreep hoe moeilijk dit voor mij zou worden, en plotseling voelde ik de behoefte om hem, en mijzelf, gerust te stellen. Maar toen ik iets wilde gaan zeggen, schudde Niko zijn hoofd.

‘Ik heb dit niet bedacht,’ fluisterde ik. ‘Echt niet.’

Ik wachtte op zijn antwoord, een knikje, een of andere bevestiging, maar die kwam niet.

Niko keerde me voor de tweede keer in mijn leven de rug toe en liep weg.